

HÁRANG

Az Életnek Kenyere

*„Ő ad eledelt minden élőlénynek,
mert örökkétartszeretete. Adjátok hálát
a menny Istenének, mert örökké tart
szeretete” (Zsolt 136, 25-26.)*

■ Egyenesen zavarja a mai ember fülét az ehhez hasonló zsoltár dalt! Kultúránk, mely belépett a posztmodern utáni ko(ó)rba, már nem énekel Róla dalt. Sőt, mintha már Illés dalai is csak a fájdalmat, mulandóságot ébresztgetnék fel bennünk. Elfelejtettünk örülni, nem találjuk a hála szavait! Ezért van, hogy olyan közel áll a ma emberéhez Babits Mihály lírikusi epilógja: *„Bűvös körömből nincsen mód kitörni. Csak nyilam szökhethajta át a vágy, De jól tudom, vágyam sejtése csalfa. Én maradok: magam számára börtön, mert én vagyok az alanya és a tárgy, jaj, én vagyok az ómega és az alfa.”*

Az írásom legelején idézett igersben, Újkenyér ünnepén Isten egy régi, ősi, életerőt adó dallamot akar a mi fülünkbe sügni: nézz, nézz az ég felé, **Ő ad!** Az ember válasza erre: – **Én!** Mindent a két kezemnek köszönhetek, amit itt látsz, azért én megdolgoztam, én, én, én...

Az én-központú, önmaga körül forgolódó ember, mint a hangya – elvesztette függőleges látásmódját, nem képes már felfele nézni. A XX. századra a posztmodern fogyasztói társadalom megjelenésével elkezdte virágkorát élni ez az

egocentrikus gondolkodásmód. Elkényeztetett gyerekek, magas életszínvonalon élő emberek lépnek az élet színpadára, akik azt hiszik, hogy bármit megkaphatnak mert az nekik kijár, ha pénzük van bármit megtehetnek bárkivel. Úgy tűnik, mintha igaza lenne Wilsonnak, aki kijelenti *„ez a nemzedék, miután Istent megfosztotta trónjától, képtelen volt üresen hagyni a szentélyt, ezért az embert emelte Isten helyére.”*

Mi, akik már meg megízleltük, hogy jóságos az Úr (1Pt 2,3), szívünk mélyéről felfakadó háladallal valljuk: **Ő ad eledelt minden élőlénynek, Őtöle, Őáltala és Őreá nézve vannak mindenk.** Köszönjük Urunk a mi mindennapi kenyерünket, köszönjük a búzát, a vizet, az eledelt,

melyet a Te szent kezed kirendelt. Hálát adunk, hogy megóvtál minket tűztől, víztől, háborútól... nem akarunk megszűnni énekelni mindaddig míg célba jutunk, hogy milyen jó vagy Urunk!

Igen, nem akarunk megállni félúton, hiszen *„a hálaadás nélküli keresztyénség félúton való megállás. Keresztyénségünk ítélete éppen ez, hogy hiányzik a hálát adó ember. A cselekedet nélküli hála sose lehet komoly. Embereknek hálálkodó, protekcióért, koncert leselkedő emberek Istent könnyen elfelejtik. Istennek hálát adni nem lehet szavakkal, szép gondolatokkal, hírlapilag nyugtázott felülfizetésekkel, életem ünnepi mozaikdarabjaival,*

folytatása a 4. oldalon

■ **Ferkő Andor**

Jézus mondta: „Én vagyok az élet kenyere: aki énhozzám jön, nem éhez meg, és aki én bennem hisz, nem szomjazik meg soha.” Jn 6, 35.

100 év, de nem magány, élet...

■ Simon Jolánka

100 év... egy olyan élet, amiben volt öröm, bánat, jó és rossz. Nagybetűs ÉLET, amit úgy élt le Simon Jolánka néni, hogy mindig vele volt Isten. Soha nem zárta ki az Urat életéből és ez meglátszik rajta. A nyugalom, ahogy fogadja azt, amit eddig kapott, az öröm, hogy még mindig adni tud, ha mást nem, jó szót. 100-ik életévét ünnepelte idén Jolánka néni, akit otthonában látogattunk meg. Elénk jött és mosolyogva fogadott. Öt éve nem láttam Jolánka nénit, ugyanúgy néz ki mint akkor. Mondtam is neki, nem változott semmit és kedves humorral jegyezte meg, hogy igaz, csak a ráncai sokasodtak.

Elmesélte, hogy az egész család összegyűlt, mindenki felköszöntötte, nagyon örült hogy mind együtt lehettek. Egy szép virágcsokrot adtunk neki át és egyik asszonytestvérünk egy nagyon finom és szépen diszített tortát készített az ünnepeltnek. 100 év...kimondani is sok, hát még leélni. Ilonka néni a kis teraszon fogadott minket, ahol kelleme-sen hűvös van, a sok zöld között aranylik a nap-sugár, a szellő puhán simogatja a melegtől hevült bőrünket, jólesik leülni és egy pohár hideg vizet kortyolgatva hallgatni a száz év történetét:

Kedves házigazdánk Kerekes Izsák balladájával kezdi mondanivalóját: „hallótátok-e hírét a híres Szebennek s a híres Mohának, s a Mohában lakó ...”. Jolánka néni a Szeben melletti Nagymohában született, harmadik gyermekként, édesapja a falu lelkésze volt. Az elemi a a szülőfalujában járta ki, aztán a székelyudvarhelyi tanítóképző végeztével hazatért, hogy a falu gyerekeit nevelje-tanítsa a szépre. Egy püspöki vizitáció alkal-mával megkérték, vállalja el Szászvárosban az akkor nyílt árvaházban a tanítást. Öt évet dolgo-zott ott, az egyetlen kellemetlensége az volt, hogy nem tudott férjhez menni, ugyanis a leendő férj Kolozsváron tanított, Jolánka nénit pedig nem engedték el. 1940-ben aztán, amikor változott a világ rendje, nem kérdeztek senkitől semmit, ösz-szeházasodtak és a kincses városban telepedtek le. Ilonka néni továbbra is tanított, két gyermeket nevelt fel és úgy próbált élni, hogy eleget tegyen annak, amit otthonról hozott. Isten törvényeit igyekezett betartani és a kedvelt versesfüzetébe írott mottó szerint próbált tanítani: „egy lángot adok, ápolod, add tovább és gondozd szívem...” A háború ideje alatt, a bombázások miatt óvóhelyre kellett költöznie a családjával. A Kakasos temp-lom kántora Ilonka néni sógora volt és a segítségével egy hónapot töltött a templom pincéjében többedmagával. Erre úgy emlékszik, mint egy

kalandra, nem panaszkodik, hiszen Isten velük volt, szükségét nem szenvedtek, imádkoztak, énekeltek, áhítatókat tartottak. Amikor bejöt-tek az oroszok, olyan katonával találkoztak, aki „mánnát” adott a gyerekeknek. Amiről azt hitték: manna, arról kiderült, hogy gríz.

A farkasutcai nőszövetség tevékenységébe nyugdíjazása után kapcsolódott be. Az ottani évekről és tevékenységéről nemes egyszerűség-gel szól, mindig azt mondja, együtt dolgozott az asszonyokkal, ő semmi különösét nem tett, csak a kötelességét. Azt vallja, a szeretetsomag-osztás, az idősek és betegek segítése, a programok, amelyek még most is léteznek, azok mind-mind Isten dicsőségére vannak, hiszen az Ő segítségével nélkül nem is jöhettek volna létre. Nagy örömmel és szeretettel ismertette meg a látogatókat a temp-lomunk értékeivel, visszaemlékezve azokra az alkalmakra, amikor gyermekeknek mesélt és na-gyon élvezte, ahogy a kíváncsi gyermekszemek nagyra nyílván hallgatták a mesébe illő története-ket. A verseket nagyon szereti Ilonka néni, egész gyűjteménye van belőle. Olyan füzete van, amibe lemásolta azokat, amelyek a szívéhez nőttek. Na-gyon régi a füzet, hiszen még az édesapja kezdett el írni bele. A versek mellé szép virágokat rajzolt Ilonka néni, hiszen a rajzolás is a tehetségeihez tartozik. Főleg csendéletet szeret alkotni, a nap-raforgó virága a kedvence, ezekből nagyon sokat készített.

Simon Jolánka néni körül mindig jön-megy egy-két unoka, dédunoka, nagy szeretettel fordul felé-jük és örül annak, hogy ott vannak. Nem zavarja a gyermekek ricsaja-hancúrja, azt mondja, nem is

tudna nélkülük élni. Boldog és elégedett, hálás Istennek mindazért amit kapott.

A kellemesen eltöltött pár óra alatt egy olyan élettel ismerkedtem meg, amelyet Isten gazdagon megáldott és megbizonyosodtam arról, hogy igaza van Pázmány Péternek: „nemes, szép élethez nem kellenek nagy cselekedetek. Csupán tiszta szív és sok-sok szeretet.”

■ Cs. Erdős Tibor

Egyházközségünknek van még egy 100 éves tagja, a sokunk által ismert festőművész, Cs. Erdős Tibor. Meglátogattam, de nem a munkásságáról kérdezgettem, hiszen ezt már ismertették mások, sokkal jobban mint én tehetném.

Cs. Erdős Tibor: *Önarckép*

Amikor beléptem hozzá, az volt az érzésem, más világba csöppentem. Száz évet fordult visszafelé az idő kereké, az 1900-as évek elejét idézte, csak úgy lehelte magából minden a történelmet. A berendezés, a bútorok, képek, festmények mind-mind azt súgták: vigyázz hova lépsz, mit mondasz, ne zavarjad meg a nyugalmodat, ha csendben maradsz, sokat mesélhetünk neked, mert sokat láttunk-hallottunk. Nem tudtam merre nézzek, mit bámuljak. Pedig a házigazda kedvesen fogadott és nagyon is élő hangon kérdezte: „mi a gond, mit tehetek?” Összeszedtem magam, elmondtam ki vagyok és megkértem meséljen a templomunkról készített munkáiról. Van belőle pár darab, mondta és elővett két másolatot, egy ceruzarajzot meg egy festményt. Az elsőt 1985-ben készítette, a másodikat ezelőtt négy évvel. Azt is elmesélte, hogy nem volt már négy éve templomban, mert nem tud egyedül kimenni, még segítséggel sem. A negyedik emeleten lakik egy régi házban, a lift évek óta nem működik, a szűk csigalépcsőn két ember nem fér el egymás mellett, korlát sincs, nincs miben megfogózni, hát ezért szobafogságra van ítélve. De nem panaszkodik, elfogadja derűsen. Jól érzi magát a sok kép, festmény,

metszet között, amikkel tele vannak lakása falai. Mindegyik egy-egy kedves emléket idéz.

Az utolsó képet a templomunkról azzal a gondolattal festette, megajándékozta vele az egyházközséget, de sajnos el kellett adnia, szüksége volt a pénzre. Csak egy másolat jutott nekünk, de ennek is örülünk. Édesanyjáról is mutatott egy képet, amit ő festett. Szép asszony volt és sok szeretettel beszélt róla Erdős Tibor bácsi. Aztán elmerült az emlékeiben, látszott rajta, nagyon messze jár, talán a berettyóújfalui szülőházába tért vissza a szerettei közé gondolatban.

Valahol azt olvastam, hogy a művész igazi hivatása eljuttatni a fényt az emberi szív mélyébe. Hiszem, hogy Cs. Erdős Tibor festőművész ezt tette és ez a fény árad munkáiból, életéből.

Michelangelo szavaival búcsuzom tiszteletreméltó házigazdától: „A rajzolás mindenfajta ábrázolás lelke és forrása, s minden tudomány gyökere. Aki olyan eredményeket ért el, hogy rajzolni tud, annak azt mondom, hogy a legértékesebb kincs birtokába jutott.”

■ Nagy Anikó

Karácsonyi Zsolt Új kenyér, régi bor

Ha morzsánként már nem gyűjthetem össze az őszt, tavaszt, a többi múltó évszakot, s mindazt, amit a felsejlő időtlen tapasztalatként bennünk itthagyt – elindulok, hogy meglegjem a házat, házon belül a fenti hang honát, ami ma is ott zeng, mélyen, a Kertben, amelyben már nem élhettünk tovább.

Mert morzsánként már nem gyűjthetem össze, mit tehetnék, újra elképzelem, azt a világot, mi élni fog örökre, ha nyílik még, ha lezárul szemem. A gondolat, mint megtörtött búza, a lisztfehér papírlapon hever, és ég, kiég, halad tovább dadogva, sötétlő felszín mélyén még lágy a jel.

Mert morzsánként már nem gyűjthetem össze a tűnt időt, izzó emlékjelek közé illeszttem mindazt, ami voltam, és mindazt, ami egygyé lesz veled. Közelíts hát, akár a régi borban felsajduló, gyötört szőlőszemek. Itt a kenyér, kiégett már a szóban. Nem tehetek mást: átadom neked.

Az Életnek Kenyere

folytatás az 1. oldalról

morzsákkal s részletekkel, hanem cselekedettel kell megmutatni Isten iránti szeretetünket. A hálaadás emberi reflex, ég felé csapó láng, az örök kálvini embléma: szívemet égő áldozatul neked ajánlom Uram!” (Pap Ferenc: Hálaadás).

Ezért nem szűnünk meg hálát adni Istennek velünk közölt jósa-

gaért! Ez az Isten iránti hála tör elő magas hőfokon a 136. Zsoltárban is. Csodálatos a mi magyar nyelvünk finomsága, hiszen eledel nélkül nincs élet. Szükségünk van a földi és mennyei kenyérre egyaránt, hogy éljünk, örök életünk legyen. Jó lenne, ha nem felejténék el, hogy mi azért kapunk, hogy adjunk, megosszuk másokkal, hiszen, ha Ő ad mindenkinek, akkor nem éheznenek és szomjaznának az iraki mene-

kültek, hiszen ő mindenkinek ad, akar adni, csak az Isten helyére emelkedett és embertársa felett uralkodóvá vált ember harcol, háborúzik a földért, névért, olajért.

Mint koldus a koldusnak, akik már tudják, hol található a kenyér, mondjuk el másoknak is, hogy találkoztunk az Életnek Kenyerével. *Hagyjuk, hogy az Ige kenyér legyen, hogy a kenyér Igévé váljék. Ez a magyar aratás evangéliuma (Ravasz László).*

A Farkas utcai református templomon elvégzett munkálatok

■ 2013. szeptember 18-án a Központi Regionális Fejlesztési Ügynökség és a Farkas utcai Református Egyházközség megkötötték a támogatási szerződést 18.912.243,02 lej értékben amiből: a projekt keretén belül elszámolható költség 15.256.513,21 lej (14.951.382,94 lej vissza nem térítendő támogatás és 305.130,27 lej az egyházközség által biztosított önerő), valamint 3.636.614,92 lej áruforgalmi adó.

A munkálatok elvégzésére az egyházközség 2014. januárjában – közbeszerzési eljárást követően – megkötötte a kiviteli szerződést a kolozsvári székhelyű DECORINT és LIBRA IMPEX kivitelező cégek társulásával.

Mivel az egyházközségnek az önrészt nem egy összegben kell biztosítania, ezért annak fedezése nem ütközik akadályokba, ugyanakkor bárkitől szívesen fogad el célirányos adományokat.

A kivitelezési munkálatok hivatalos kezdési időpontja 2014. február 19. volt. Jelenleg folyik a szakszerű kivitelezés, melynek minőségéről a jogosultsággal rendelkező kivitelezők mellett a művezetést biztosító tervező csapat és a műszaki ellenőrök gondoskodnak. Folyamatban van az oromfal megerősítése, külső és belső falak javítása, boltozatok repedéseinek a javítása, tetőszerkezet javítása és a cserép héjazat cseréje. A kivitelezési munkákkal párhuzamosan folyik a kivitelezés során előkerült, művészettörténeti szempontból értékes elemek dokumentálása és feltérképezése, valamint az orgo-

na, a halotti címerek restaurálása, a bútortisztítása és restaurálása. A teljes építőtelep-felügyeletet és minden javítási és restaurálási munkát a Művelődési Minisztérium által kibocsátott jogosultsággal rendelkező szakemberek végzik.

A kivitelezés alatt előkerült felszentelési keresztet illetve falképtöredékeket szakrestaurátor állítja helyre.

■ **Maksay Ádám**
és **Makay Dorottya**